

се смѣтнатъ като заченки на журнализма¹⁾. Едва въ 1840 г. се появява български календаръ съ разнообразно, поучително съдържание.

Това е „Мѣсецословъ или календаръ вѣчный. Сбранъ от различни други, оукрашенъ со съ многу назначениѣ потребни секому човеку, и изданъ на Болгарски за потрѣба на единородните отъ Христодула К:Х: Сичанъ Николовъ. Въ Букурещъ. Въ топографиата на Захария Варкалеки и сина его 1840.“

Календарътъ съдържа 159 стр., фор. 8-о, цена 5 гроша. Печатанъ съ черковно-славянски букви.

Въ началото на календаря се излага целъта, която трѣбва да гони единъ календаръ. Той не трѣбва да съдържа писания, които „са темни от каде истината и неудо-боуѣрни“. Човѣкътъ трѣбва да бѣде полезенъ на другитѣ. Затова трѣбва да се „воспита още отъ малокъ со съ добри нрави и науки“. Календарътъ желае да допринесе за просвѣщението на младежъта, да бѣде полезенъ на учени и неучени, на учители и ученици (стр. 5—10). Подиръ предговора следва Лѣточисление (11—12), Знакове на планетите, Зодиите и на мѣсецо и изяснение на Столповете мѣсечни (13—14), Мѣсецословъ отъ марта до февруарий (14—38), Изяснение на многогодишната пасхалия (39—47), Раздѣление на дните и годините (49—52), Показание на планетите (53). Годишно предзнание или пророчество на двадесетѣте и осмъ кругове солнечни (54—83). Родословие (Султанъ Абдулъ Межитъ и императора руски Николай Павловичъ I) (84). Описание на познаменитите панаири (84—85). Расписание на нѣкои по прочути градища Болгарски, по-колку часове са далекъ отъ Цариградъ и отъ Свищовъ, со съ азбучно нареждане. (86—89). Ново лѣкарство за чумата (89—91). Число на човѣците шо живѣятъ по сичката землж (по континенти и въ по-главнитѣ европейски държави).

Похвала на древните болгаре и на отечеството имъ, — стихотворение, въ което се възхваляватъ качества, и дейността на древнитѣ българи, които следъ като въвели християнството —

„Начеа да искать просвещението.

За да го воведать по своите мѣста,

Мусите викнаха отъ нѣхните оуста,

На славянский языкъ букви сочиниха,

Книги преведоха, школи соградиха.

На земли безсмъртна слава оставиха,

Отъ Бога нетлѣнни вѣнци придобиха“.

(98—99)

Подиръ стихотворението следватъ имена на родолюбивитѣ спомоществуватели (100—159).

¹⁾ Отъ тѣзи календари нѣма запазени екземпляри въ Нар. библиотека. Обаче, отъ описа на старитѣ печатени български книги отъ Порофѣловъ се заключава, че сж съдържали само календарна часть.